

Arrest

nr. 203 396 van 2 mei 2018
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M.
KIENDREBEOGO
Louizalaan 112
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen houdende bevel tot teruggrijping (bijlage 11) en tot intrekking van een visum van 24 april 2018. De beslissingen werden op 24 april 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018 om 15:00.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat M. KIENDREBEOGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Tshumbe op [...]1971.

Verzoeker werd door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 22 april 2018 tot 22 april 2019 voor een duur van 90 dagen, met het oog op toerisme.

Op 24 april 2018 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Kinshasa via Addis Abeba.

Op 24 april 2018 is verzoeker gehoord.

Op 24 april 2018 nam de met grenscontrole belaste inspecteur J.A. een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“afkomstig uit Kinshasa via Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden. Betrokkene wil geen extra uitleg geven over zijn activiteiten tijdens zijn verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 21.05.2018).

Naar aanleiding van de documenten (aankoop kledij, afspraak ziekenhuis) die betrokkene in zijn bezit heeft, blijkt duidelijk dat betrokkene niet enkel voor toeristische doeleinden komt. Betrokkene komt eveneens voor zaken en medische redenen. Hieruit kan men afleiden dat zijn initiële visumaanvraag niet overeenstemt met zijn huidig reisdoel.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie, maar na contactname van de Federale Politie te Brussels Airport blijkt dat deze reservatie geannuleerd werd.”

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

„Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...) werd

(...) uw visum onderzocht. (...)

(...) het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. *(...)*

2. *Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, ½) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) .*

Betrokkene verklaart naar België te komen voor toeristische doeleinden. Betrokkene wil geen extra uitleg geven over zijn activiteiten tijdens zijn verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 21.05.2018).

Naar aanleiding van de documenten (aankoop kledij, afspraak ziekenhuis) die betrokkene in zijn bezit heeft, blijkt duidelijk dat betrokkene niet enkel voor toeristische doeleinden komt. Betrokkene komt eveneens voor zaken en medische redenen. Hieruit kan men afleiden dat zijn initiële visumaanvraag niet overeenstemt met zijn huidig reisdoel.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie, maar na contactname van de Federale Politie te Brussels Airport blijkt dat deze reservatie geannuleerd werd.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Bespreking

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

Verzoeker is van oordeel dat de motieven van de beide bestreden beslissingen niet afdoende, niet gepersonaliseerd en niet pertinent zouden zijn. Hij heeft alle nodige documenten voorgelegd om zijn visum te bekomen. Hij heeft duidelijk verklaard dat zijn reis toeristische doeleinden had. Hij verwijst naar de lijst (stuk 7) waarin zijn dagplanning en toeristische trekpleisters zijn opgesomd. Uit de voorgelegde stukken, namelijk aankoop kledij en afspraak ziekenhuis, kan niet afgeleid worden dat hij niet om toeristische doeleinden zou reizen. Verzoeker heeft ook een stuk voorgelegd, gericht tot de Belgische consul in Kinshasa waarin hij reeds aangaf tijdens zijn reis ook kleren te willen kopen (stuk 3). Verwerende partij was aldus reeds op de hoogte van zijn intentie om kleren te kopen. Ook de afspraak met een arts kan hem niet worden verweten. Verzoeker komt regelmatig naar België en heeft zijn arts in België. Hij maakt ervan gebruik om tijdens zijn reis op consultatie te gaan. Verwerende partij heeft verder verzwegen dat hij in het bezit was van toeristische brochures en van voldoende financiële middelen. De annulatie van zijn hotelreservatie wordt zeer streng beoordeeld. Verzoeker benadrukt dat hij sinds 2012 regelmatig op vakantie komt naar België, alleen of met zijn familie. Verzoeker kent België heel goed en kent aldus de mogelijkheden om te logeren in Brussel. Verzoeker wijst ook op zijn functie als commercieel directeur voor de bvba Sicogen. De beslissing om zijn visum in te trekken is volledig disproportioneel. Door de moeilijke politieke situatie in Congo wordt het 'Schengenhuis' voor onbepaalde tijd gesloten waardoor het onmogelijk wordt om een Schengenvisum te bemachtigen.

De Raad kan deze redenering niet volgen.

Vooreerst blijkt wel degelijk dat de motieven van de beide bestreden beslissingen niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoeker. De gemachtigde is niet overtuigd van het toeristisch reismotief van verzoeker en stoelt dit op het gehoor en de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van

die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet enkel over geen hotelreservatie meer beschikte maar tevens wilde hij geen extra uitleg geven over zijn activiteiten tijdens zijn verblijf van 28 dagen. Waar verzoeker een lijst met toeristische trekpleisters voorlegt, merkt de verwerende partij in het gehoorverslag van 24 april 2018 op dat dit *“een standaard-bundel (betreft) die onze diensten al vaker gezien hebben”*. Verzoeker weerlegt dit niet door opnieuw te verwijzen naar de lijst met toeristische trekpleisters. Ook het feit dat verzoeker brochures kan voorleggen, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij merkt in het verslag nog op dat *“uit de grote hoeveelheid persoonlijke documenten ...duidelijk (blijkt) dat hij voor andere dan toeristische redenen naar België komt”*.

Verzoeker geeft thans toe dat hij eveneens voor zaken en om medische redenen is gekomen. Verzoeker weerlegt aldus niet het motief dat zijn initiële visumaanvraag niet overeenstemt met zijn huidig reisdoel. De Raad stelt vast dat deze motieven stroken met de gegevens van het administratief dossier.

Verzoeker merkt thans op dat hij zijn hotelreservatie had geannuleerd omdat hij België goed kent en weet waar hij kan logeren in Brussel. Deze verklaring bevestigt evenwel dat verzoeker niet louter om toeristische redenen naar België is gekomen zoals hij initieel had aangegeven. Ook in het gehoorverslag van 24 april 2018 geeft verzoeker toe dat hij *“vroeger verblijf bij een vriend die hem ten laste nam”*.

Waar verzoeker erop wijst dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en een goede functie heeft in Congo merkt de Raad op dat deze elementen niet worden betwist in de bestreden beslissingen.

Wat de precieze toeristische intenties zijn, is volgens de gemachtigde niet afdoende duidelijk omdat verzoeker in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, des te meer nu verzoeker thans ook verklaart niet enkel om toeristische redenen te zijn gekomen maar ook voor de aankoop van kledij en om medische redenen.

Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet onzorgvuldig dat de verwerende partij hieruit afleidt dat de initiële visumaanvraag niet overeenstemt met zijn huidig reisdoel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de grenspolitie tot een zeer uitgebreid gehoor is overgegaan met een omstandig verslag hiervan. Geenszins kan worden aangenomen dat de gemachtigde niet met kennis van zaken heeft kunnen oordelen. Verzoeker, die zich beperkt tot een algemeen betoog, weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen niet.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 34 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode) en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Hij voert eveneens machtsmisbruik aan.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 geen uitstaans hebben met het betoog van verzoeker. Vermoedelijk heeft verzoeker het op de artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van het voormelde verdrag van dezelfde datum.

Verzoeker stipt aan dat hij heel duidelijk het doel van zijn reis heeft uiteengezet. Hij heeft toeristische doeleinden opgegeven en hij had de bedoeling bepaalde aankopen te doen. Verzoeker heeft brochures voorgelegd en heeft voldoende middelen om zijn reis te betalen. Hij had duidelijk niet de intentie zich te komen vestigen in België. In het verleden is hij steeds tijdig teruggekeerd. Verzoeker heeft een goede

functie bij een onderneming in Congo en goede inkomsten. Hij heeft niet de intentie zijn werk op te geven.

De Raad wijst erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat de communautaire regelgeving geenszins vereist voor het toekennen van een visum dat men brochures en toeristische documenten kan voorleggen bij de reis, kan de Raad verzoeker volgen. Maar artikel 14, 1, dat ressorteert onder het hoofdstuk van de afgiftevoorwaarden en dat verzoeker zelf uitvoerig citeert, stelt wel dat men het doel van de reis moet aantonen en dit met documenten. Uit artikel 6 van de Schengengrenscore blijkt dat uit het eerste lid, a *iuncto* c blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

De Raad volgt verzoeker geenszins dat de tweede bestreden beslissing laat blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden zou toegevoegd hebben aan de Visumcode of aan de wet en aldus machtsmisbruik of een overschrijding van zijn bevoegdheid zou gepleegd hebben. De gemachtigde moet uiteraard op een zekere manier kunnen nagaan of het voorgehouden toeristisch doel van verzoeker enigszins kan aangetoond worden en heeft bij wijze van voorbeeld gesteld dat dit niet het geval was nu hij geen extra uitleg kon geven over zijn activiteiten tijdens zijn verblijf van 28 dagen, documenten in het bezit heeft waaruit blijkt dat hij niet enkel om toeristische doeleinden komt en in het bezit was van een hotelreservatie maar deze reservatie werd geannuleerd. Het feit dat verzoeker een lijst met toeristische trekpleisters en brochures kan voorleggen doet aan het voorgaande geen afbreuk. In se wordt ook niet betwist dat verzoeker 'een goede baan' heeft in Congo, wel dat hij met zakelijke en medische intenties zijn reis naar België heeft aangevat terwijl hij initieel enkel toerisme als reisdoel had aangegeven. De Raad herhaalt dat een incorrecte motivering aldus niet blijkt.

Een schending van artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 34 van de Visumcode of van het motiveringsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Machtsmisbruik blijkt *prima facie* evenmin.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN